

O Jakoubkovi

Jako všichni chlapci, i já jsem se v raném mládí jako jednu z prvních naučil písničku “Tluče bubeníček, tluče na buben”. Tady jsou její slova v plném znění:

Tluče bubeníček, tluče na buben. A svolává hochy, hoši, pojd'te ven. Zahrajem si na vojáky, máme flinty a bodáky. Hola, hola, hej, nikdo nemeškej!

A jako všichni chlapci, i já jsem – v dětské nevinnosti, a přece naučeným stereotypem – ve své fantazii, doprovázené hlasitým “RATATATATA”, zastřelil stovky nepřátel, a tak v sobě utvrzoval a potvrzoval tu část mužské povahy, která žije z boje jako takového, z porážky protivníka a z pýchy vlastního vítězství.

Když jsem se během let dospívání stal křesťanem a byl pokřtěn jako člen podzemní církve svědků Jehovových, přenesl jsem základní mužskou touhu po boji a přemáhání nepřátel do oblasti náboženských klání.

Nebyl jsem zdaleka sám. Mými protivníky bylo mnoho dospívajících mladíků z celé řady jiných církví. Kupodivu, všichni jsme ve štítu měli slova apoštola Pavla z 2. Timoteovi 2:3 o „znamenitém vojáku Ježíše Krista“, a kupodivu, všichni jsme zapomínali, že vlastně válčíme proti svým.

Naši dospělí muži, *kteří měli vědět lépe*, se sami holedbali svými vítězstvími a vysílali nás s plným vědomím toho, co činí, do dalších a dalších bojů. Poslouchali jsme je.

Byly to velké bitvy. Vybojovali jsme jich celou řadu. Za námi zůstávala symbolická pole plná mrtvých těl Kristových vojáků, našich bratrů, pobitých v rámci všeobecné víry, avšak vlastní pravdy.

Ke svému smutku vidím, jak se dnes chlapci stále učí o bubeníčkovi, který tluče na buben, a jak nové a nové generace mladíků přicházejí na chuť válčení a bojům.

Mnozí z nich se stanou křesťany a budou ve válčení pokračovat na křesťanském poli. Budou vyprávět o bitvách a počítat zářezy na puškách.

Díky Bohu, že toto období je již za mnou. Že jsem dospělým mužem a dospělým křesťanem. Že umím lépe, než druhé vyzývat k boji a naše mladé muže posílat do náboženských bitev.